

[Ole Bernt Henriksen]

I denne sag har hr. Ivar Nørgaard også været meget flittig, så flittig, at Morgenavisen Jyllands-Posten i dag i en ledende artikel gør opmærksom på det helt usædvanlige og ukarakteristiske ved denne fremvisning, dette opbud af flid. Også her er hr. Ivar Nørgaards anstrengelser gået på at tage afstand fra, hvad den tidligere udenrigsminister foretog sig, da han sad i regeringen.

Man spørger sig selv: hvad er det mon egentlig for indre brydninger i socialdemokratiet, der fremkalder denne usædvanlige og ukarakteristiske flid hos hr. Ivar Nørgaard? Og man spørger videre, om det er rimeligt, at Danmarks anseelse skal lide skade derved, for det er jo, hvad der sker, når hr. Ivar Nørgaard med sine helt grundløse og hysteriske angreb på den nuværende udenrigsminister i realiteten retter skytset mod den tidligere udenrigsminister, hr. Kjeld Olesen, som er forhindret i at være til stede her i dag. Det er Danmarks internationale anseelse, der her bruges som brik i et internt socialdemokratisk magtspil af meget lidet klædelig art.

Jeg skal herefter i modsætning til hr. Ivar Nørgaard beskæftige mig med substansen. Jeg lagde mærke til, at der i hr. Ivar Nørgaards indlæg ikke var én eneste henvisning til denne sags substans, hr. Ivar Nørgaard talte procedure. Mens selv SF som regel finder anledning til dog at komme med nogle kritiske bemærkninger om Sovjetunionen og tilstandene i Polen, så var der i hr. Ivar Nørgaards tale end ikke plads til det. Det synes jeg er meget bemærkelsesværdigt.

Det, vi oplever her, er altså, at det danske socialdemokrati går højt op i en meningsløs, indholdsløs procedurediskussion. Jeg må gøre opmærksom på, at dette er altså ikke en debat på grundlag af en forespørgsel til udenrigsministeren, det er anden behandling af et lovforslag. Det, socialdemokratiet gør hermed, er, at man siger: vi lægger større vægt på procedure end på det polske folks lidelser. Vi lægger større vægt på sådan nogle kedsommelige bemærkninger, som hr. Ivar Nørgaard kom med om procedure, end på, at den polske fagbevægelses ledere i dette øjeblik sidder fængslet, at hr. Ivar Nørgaards partifæller hele Europa over sidder i fængsel. Dette var, hvad sagen drejede sig om, da vi støttede den tidligere udenrigsministers anvendelse af artikel 113. Det er vores baggrund for at fortsætte disse sanktioner.

Så siger hr. Ivar Nørgaard, igen med et eksempelløst opbud af logik, at da disse sanktioner ikke har virket – regeringen har selv sagt, at de ikke har virket i særlig høj grad – er det en begrundelse for, at de skal falde væk. Hvad er det dog for en logik? Man kunne med samme ret sige, at så måtte vi skærpe vores holdning. Når Sovjetunionen og den polske ledelse frækt og arrogant fortsætter sin undertrykkelse af hr. Ivar Nørgaards partifæller på en måde, som vi ikke har set siden 1930'erne i Europa, så var der måske grund til at overveje stærkere skridt. Hvorfor gør vi det ikke? Vi gør det vel ikke, fordi folketinget i dag er udenrigspolitisk delt. I tidligere tider ville der være gået en bølge af indignation også igennem socialdemokratiet over det, vi ser her. Men da socialdemokratiet har en indre magtkamp, der gør, at de ikke kan føre udenrigspolitik sammen med det demokratiske flertal i denne sal, skal vi altså afstå fra markering af vores forargelse og vrede over det. Mens vi sidder her og har det rart – så rart, som man nu kan have det, når man debatterer den slags tåbelige ting – sker der undertrykkelse dernede, som vi ikke kan finde nogen anledning til at påtale i et stærkere sprog. Hr. Ivar Nørgaard skal ikke blive forundret, hvis SFs ordfører eller VS' ordfører, som sikkert også er interesseret i procedure, fordi det er rarere at beskæftige sig med procedure, efter deres sædvane dog finder anledning til sige noget om de faktiske forhold i Polen – man kunne næsten sige de faktiske forhold i jernindustrien i Polen.

Jeg vil gerne udstede en advarsel: jeg tror ikke, at Danmark kan holde til, at socialdemokratiets manglende evne til at føre indenrigspolitik sætter sig spor i ustandselige overfald på den tidligere udenrigsministers og den tidligere regerings og den nuværende udenrigsministers og den nuværende regerings udenrigspolitik. Det kunne jo være, at der var nogle af socialdemokratiets egne vælgere, der blev opmærksomme på, at hvad vi oplever her i dag og har oplevet ved tidligere lejligheder, ikke er resultatet af en målbevidst opposition, der ved, hvad den vil, men produktet af en splidagtig opposition, der må finde den laveste fællesnævner for alle sine angreb på regeringens udenrigspolitik, og som ærlig talt gjorde sig selv grundigt til grin i tingets øjne for et øjeblik siden, da man